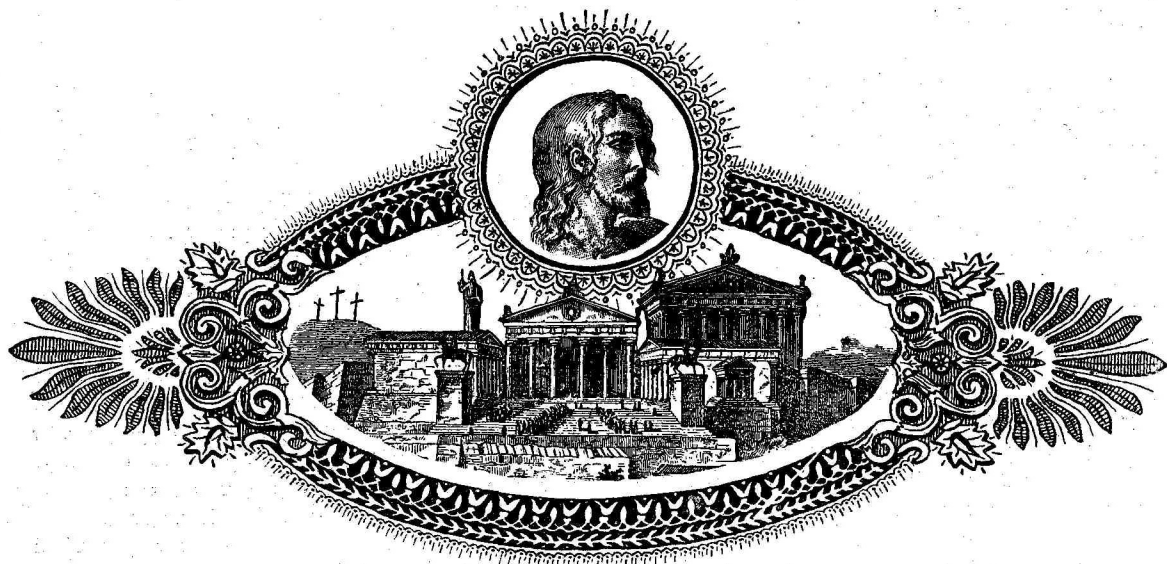
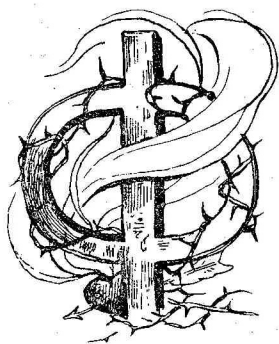




Ὑπὲρ τοῦ Παναγίου τά-
φου. — Πανελλήνιον ἐθνι-
κὸν λεύκωμα.



ΙΑΚΩΒΟΝ, ὀγκῶδες
ἐκ 460 σελίδων ἐξε-
δόθη τὸ ὑπὲρ τοῦ Πα-
ναγίου Τάφου «Πα-
νελλήνιον Ἐθνικὸν
λεύκωμα», ἐν τῷ ὁ-
ποίῳ συνεκεντρώθη-
σαν πλείους ὅσαι
γνώμαι διαπρεπῶν
ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριάρ-

χου μέχρις εἰρηνοδικῶν. Ὅλοι, ἄλλοι μετὰ παρ-
ρησίας, ἄλλοι δι' ἐλιγμῶν παριστάνουσι τὴν οἰ-
κονομικῶς οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ Πανδέπτου
τάφου καὶ προτείνονται ποικίλαι γνῶμαι διὰ τὴν
ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Ἐθνους διάδοσιν αὐτοῦ. Εὐτυχῶς
τὸ ζήτημα ἐξετάζεται οὐχὶ ἀπὸ χριστιανικῆς
ἀπόψεως, ἀλλὰ ἀπὸ Ἐθνικῆς. Εἶναι ἐν προπύρ-
γιον τῆς Ἑλλ. ἐνότητος ὁ ἱερός ἐκεῖνος χώρος·
διὰ τοῦτο σύντονος καὶ ἀγρυπνός ἐπιβάλλεται
ἐργασία. Δυστυχῶς οἱ ἔρανοι δὲν ὑπῆρξαν ἀν-
τάξιοι τοῦ σκοποῦ. Ἐβῆσαν μόλις εἰς 200,000
δρ. ἀλλὰ μόνον ὁ τόκος τῶν χρεῶν ἀνέρχεται ἐ-
τησίως εἰς τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον! Εἶθε τὸ λεύ-
κωμα νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς ἀρμοδίους καὶ νὰ γί-
νῃ ἀφορμὴ ἀνορθώσεως τῆς ὥς ἐκ τῶν κακῶς

κειμένων ἐλαττωματικῆς διοικήσεως. Ἴδιως εἰς
ἐλεγχος ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως, ἐν
ἐθνικὸν δάνειον ἢ εἰκονικὴ ἀγορὰ ὑπὸ τῆς Ἑλλ.
Κυβερνήσεως τοῦ Παναγίου Τάφου θὰ ἐξησθά-
λιζε τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

Ὑπάρχουν ἐν τῷ λευκώματι ἀρκεταὶ γνῶμαι,
ὡς ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ, ἐννοοῦσα
ὅτι μὲ ἀπλᾶς γνώμας καὶ μὲ πενιχροῦς ἐρά-
νους ὁ Πανάγιος τάφος δὲν σώζεται.

Τὸ λεύκωμα ὅπερ ἐξεδόθη ἀδρᾷ δαπάνῃ τοῦ
μεγατίμου εὐεργέτου κ. Γρ. Μαρασλῆ, καὶ ὅπερ
συντελέσθη τῇ ἀκαμάτῳ ἐνεργείᾳ τοῦ φίλου
συνεργάτου μας κ. Χρ. Ἡλιοποῦλου, συνεργαζο-
μένου καὶ τοῦ κ. Μανιάκη, ἐκτὸς τῆς ἱκανῆς
διαφωτίσεως τοῦ ζητήματος, ἔσχε εὐχάριστα
καὶ ὑλικά ἀποτελέσματα συλλεχθεῖσιν 20,000
καὶ πλέον δραχμῶν ἐκ συνδρομῶν, αἵτινες καὶ
θὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν
τῶν ἐράνων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρο-
μητῶν ὑπερέβη τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιτύπων, ἡ
ἐπιτροπὴ θὰ προδῇ προδεχῶς εἰς β' πληρεστέ-
ραν ἐκδοσιν.



Ἡ γλυπτομηχανή. —
Ἐπανάστασις εἰς τὴν γλυ-
πτικήν.

Ἀἱ μηχανικαὶ ἐφευρέσεις τείνουν νὰ ἐλαττώ-
σουν τὰς ἐργασίας τῶν καλλιτεχνῶν. Ἡ ἐγ-
χρωμος φωτογραφία, ἥς ἡ τελειοποίησις ἡγ-
γέλην πρό τινος, δὲν μειοῖ μὲν τὴν ἀξίαν τῶν
μεγάλων καλλιτεχνῶν, ἀλλ' ἐπηρεάζει ἀρκετὰ
τοὺς κοινούς καλλιτέχνους. Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ
καὶ εἰς τὴν γλυπτικὴν μὲ τὴν γλυπτογραφικὴν
μηχανήν, ἥτις ἤρξατο λειτουργοῦσα ἐν Ἀγγλίᾳ
καὶ Ἀμερικῇ, καὶ ἥς τὴν ἐφεύρεσιν ἐγκαίρως
ἀγγέγειλεν ἡ «Πινακοθήκη». Ἡ ἰδέα ἀνήκει εἰς
τὸν Ἰταλὸν γλύπτην — ἐξ οἰκείων τὰ βέλγη! —
Μπονιτέμπι ὅστις ἠθέλησε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν

διὰ χειρὸς πλαστικὴν καὶ γλυπτικὴν ἢ καὶ ἀντιγραφὴν ἀγαλματίων, διὰ μηχανῆς. Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε, μετέβη εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐπώλησε τὸ προνόμιον τῆς ἐφευρέσεως εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς Κ. Δούλι καὶ Γ. Τζόνς, οἵτινες καὶ ἱδρυσαν δύο ἐργοστάσια, ἓν ἐν Μπάταρσκ τοῦ Λονδίνου καὶ ἕτερον ἐν Ἀμερικῇ.

Τὸ μηχανήμα εἶναι ἀπλοῦν, εἶδος ἀριστοτεχνικοῦ τόρνου ἢ τροχιστηρίου. Κινεῖται υδραυλικῶς μὲ δύναμιν ἐνὸς ἵππου, ἐντὸς δὲ 2-3 ὥρων ἔχετε μέχρις ὁσφύος ἐκ μαρμάρου τὸ ἀγαλμά σας. Εἰς ἐργάτης ὁδηγεῖ τὸ μέλλον νὰ γλυπτογραφηθῇ πρόσωπον ἐνώπιον ἐνὸς δεικτοῦ ἐν εἰδει μολυβδίδος ὑπερμεγέθους. Ἀφοῦ στερεώσῃ καλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν σχετικὴν ἀκινησίαν, τίθεται οὗτος πρὸ τοῦ γλυπτογραφουμένου ἐπὶ στερεωτάτου καθίσματος. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὐρίσκεται τοποθετημένον τεμάχιον μαρμάρου ἄνευ ὀρισμένου σχήματος καὶ πρὸ τοῦ μαρμάρου τούτου ὑπάρχει δεικτὴς οὐχὶ ὅμως ὡς ὁ προηγούμενος μαλακός, ἀλλ' ἐκ χάλυδδος καθαροῦ. Πέριξ καὶ κάτω τῶν ἀψύχων καὶ ἐμψύχων τούτων ἀντικειμένων εὐρίσκεται ἡ μηχανή, ἥτις διπλοῦν ἔχει σκοπὸν: Πρῶτον νὰ περιστρέφῃ τὸν πρὸ τοῦ μαρμάρου δεικτὴν ταχύτατα καὶ δεύτερον νὰ ὑψώνῃ καὶ καταβιβάξῃ τὸν γλυπτογραφούμενον καὶ τὸ μάρμαρον κατὰ βούλησιν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ πρὸ τοῦ μαρμάρου μοχλὸς εἶναι φοβερός, διαβιβρώσκων τὸ μάρμαρον ὡς σκῶληξ, ἔχει ἤ ἐ τοιαύτην ταχύτητα, ὥστε ἐὰν δὲν ἔχυντο ὑδωρ διαρκῶς ἀνωθεν, θὰ ἐτίκετο ἐκ τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος.

Ὁ μηχανισμὸς τίθεται εἰς ἐνέργειαν. Ὁ τεχνίτης διευθύνει διὰ λεπτοτάτων κινήσεων τὸν δεικτὴν, ὅστις ἀκολουθεῖ τὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου, εἴτα δὲ τὰς λοιπὰς γραμμὰς τῆς κεφαλῆς, τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους. Παραπλευρῶς ὁ ἕτερος μαρμαροφάγος δεικτὴς ἀκολουθεῖ μαθηματικῶς τὰς αὐτὰς γραμμὰς.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἡ μάλλον προέχουσα γραμμὴ: ἡ ρίς κατόπιν τὸ λοιπὸν πρόσωπον καὶ τελευταῖον τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς.

Δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἡ ἀμοιβὴ εἶναι κατὰ ἓν ἑκατοστὸν ὀλιγωτέρα τῆς παρεχομένης διὰ παρομοίας ἐργασίας εἰς καλλιτέχναν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο τὸ πλεονέκτημα τοῦ μηχανήματος. Ἐτέρος μοχλὸς μαρμαροφάγος κεῖται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ δευτέρου καὶ δύναται συγχρόνως νὰ λαβεῖν ἢ μάρμαρον διὰ δεύτερον ἀγαλμα. Πλὴν δὲ τούτου δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς τὸν τεχνίτην τὸ ἀγαλματίον οἰουδήποτε ἀνδρὸς μεγάλου καὶ νὰ ἔχῃ μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὅσα ἐπιθυμεῖ ἀντίτυπα.

Ἡ μηχανὴ στοιχίζει 500 λίρας στερελίναν μόνον καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ δύναται νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὴν καὶ τὰ λοιπὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης.

Ὁ κόσμος ἐδέχθη λίαν εὐχαρίστως τὴν καινοτομίαν καὶ τὰ κέρδη εἶναι μεγάλα τῶν εἰρημίων ἐργαστηρίων.



Προσωπογραφία ἡ ὁποία δὲν ἔγινε. — Μία ἀπάντησις τοῦ Λέμπαχ.

Εἷς πρᾶγματικὸς θρίαμβος καλλιτεχνικῆς δόξης ὁφείλεται εἰς τὸν μέγαν Βαυαρὸν ζωγράφον Λέμπαχ, ὅστις ἐγγώριζε νὰ τηρῇ ὑψηλὰ τὸ καλλιτεχνικὸν γόντρον καὶ ἀπέναντι ἀκόμῃ βασιλέων.

Μία ἀπὸ τὰς προσωπογραφίας, τὰς ὁποίας ὁ μέγας ζωγράφος ἤρchiσε ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε ποτὲ εἶναι καὶ ἡ τῆς βασιλείδου τῆς Ὁλλανδίας, ἡ ὁποία, δυσαρεσθηθεῖσα, διότι ὁ ζωγράφος τὴν συνεδούλευσε νάλλαξῃ ἐνδυμασίαν, ἀποπῆρε τὸν ζωγράφον καὶ ἀποτόμως τοῦ εἶπε:

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ μὲ ζωγραφίσετε ἔτσι.

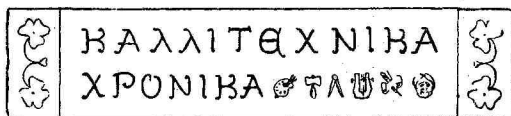
Τότε καὶ ὁ Λέμπαχ, ἀφῆνων τὸν χρωστῆρά του, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἀπάντησεν:

— Ἡ Ὑμ. Μεγαλειότης ἤμπορεῖ νὰ κυβερνᾷ τοὺς ὑπηκόους τῆς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι Γερμανός!

Καὶ ὁ Λέμπαχ δὲν ἐτελείωσε τὴν εἰκόνα.

Αὐτὸ θὰ εἰπῇ Καλλιτεχνικὸν Μεγαλεῖον.

ΔΑΦΝΙΣ



ΤΟ SALON ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Τοῦ ἐν Παρίσιος ἀνταποκριτοῦ μας)

Καὶ ἐφέτος ἡ αὐτὴ πληθὺς ἔργων εἰς τὸ Salon, ἐνδεικνύουσα ὅτι ἡ καλλ. παραγωγή ἐν Παρίσιος εἶναι πάντοτε ἀκμαία. Ἡ Ἐταιρεία τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν ἡ ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ζωγράφου Tony Robert-Fleury προεδρευομένη συνεισέφερε 1863 ἔργα ζωγραφικῆς καὶ 765 γλυπτικῆς.

Εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς πίνακας πρωτεύει ὁ Chartier μὲ τὴν πρὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος παρέλασιν ἐπελαύνοντος ἱππικοῦ ἐν Montmirail (1814).

Ἐκ τῆς αὐτῆς μάχης ἐνεπνεύσθη καὶ ἄλλος καλλιτέχνης, ὁ Gijeldry μετὰ δραματικῆς ἀληθῶς δυνάμεως εἰκονίσας τὴν παραμονὴν τῆς μάχης.

Ἄξιος μεγάλης προσοχῆς εἶναι ὁ πίναξ τοῦ Sergent τοῦ στρατάρχου Νεῦ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν καραβινοφόρων κατὰ τὴν 18 Ἰουνίου 1815 ἐν Βατερλώ.

Ὁ Chaperon μὲ τὸν Murat, ὁ Bréville μὲ τὴν ἔφοδον κατὰ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου εἰς Fontenoy, ὁ Ch. Hoffbauer μ' ἓνα τμήμα μάχης, συμπληρῶνουν τοὺς καλοὺς πολεμικοὺς πίνακας.

Εἰς τοὺς βουκολικοὺς πίνακας συναγωνίζονται ὁ Didier μὲ τὴν «Ἱταλικὴν ἀνάμνησιν», ὁ Prevot-Valeri, μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ποιμνίου, ἓνα ἀμαυρὸν ἀλλ' ἰσχυρὸν πίνακα, ἡ κυρία Ὀλιβιέ μὲ τὸ «ποιμνιον ἐν ὄρῳ φθινοπώρου», ὁ Charpin μὲ τὴν «κάθοδον τοῦ ποιμνίου», ὁ Langée μὲ τὰς «δύο φίλας» ὧν ἡ μία εἶναι ἡ προβατὶνὰ τῆς ποιμενίδος, ὁ Debat-Ponsan μὲ τὸ «τέλος τοῦ φθινοπώρου», ὁ Calvès μὲ τὴν «ἐσχάτην ἀκτίνα», ὁ Breton μὲ τὸν «Δύοντα ἥλιον» ὁ Guinard μὲ τὴν «Βοσκήν» καὶ ὁ Gyéry μὲ τὸ «Ποίμνιον». Ἀλλ' ὁ τελευταῖος ἐπρωτοτύπησε, παρυσιάσας εἰς ἄλλον πίνακα ἐν κοπάδι ἀπὸ... γάλλους.

Εἰς τὰς προσωπογραφίας ὑπέρχει ὁ Bonnat μὲ τὰς προσωπογραφίας τοῦ Ἀμερικανοῦ Field καὶ τοῦ Rou-